

Elämän uimakoulussa

Minä tykkään kovasti uimisesta ja uimiseen tarvitaan tietysti vettä. Uimaan oppiminen oli minun kohdallani pitkä prosessi: neljä uimakoulua ja paljon epätoivon ja pelon hetkiä, kunnes vedestä tulikin ystävä, jossa viihtyy. Minulla uimaan oppiminen oli kiinni siitä, että uskalsin heittäytyä veden varaan ja luottaa siihen, että se kannattaa kyllä.

Uimahallissa tai uima-altaassa aina tietää, missä kohdassa jalat yltävät pohjaan ja missä sijaitsevat rappuset pois altaasta, mutta luonnon vesissä uidessa on omat haasteensa: saa olla hieman varuillaan ja katsoa, mihin ja miten ui. Vesi voi olla myös välillä arvaamattoman kylmää tai sameaa ja pohjassa kaikenlaista tuntematonta.

Vesi ja sen varaan heittäytyminen kuuluvat olennaisesti myös kasteeseen. Kasteen vesi kantaa meitä halki elämän. Välillä ihmiselämä on räpiköintiä, tulee tehtyä tyhmiä valintoja ja vääriä tekoja. Tuntuu, että uppoaa, eikä pinnalle ole mitään pääsyä. Silloin saa aina luottaa siihen, että kaste ja Jumalan armo kantavat. Kuten uimakoulussa opetellaan uimisen perustaitoja, kasteen kautta ihminen opettelee kristittyinä elämisen taitoja. Ja jos luonnonvesissä kohtaa kaikenlaista tuntematonta ja pelottavaakin, myös elämässä tulee vastaan vaikeita aikoja ja haastavia tilanteita, joissa myös kasteen armo kantaa.

Jumala on aina lähellä ja pitää vaikka altaan reunalla kiinni, mutta antaa ihmisen valita, mihin suuntaan ui ja millaisella tekniikalla. Kaikkien ei tarvitse uida yhtä kovaa tai taitavasti, sillä kaste ei kysy ihmisen omaa hyvyttä tai kelpaavuutta. Ja vaikka takana olisi sata uimakoulua ja epäonnistunutta uimayritystä, ja uintitekniikka tai uintinopeus olisivat mitä tahansa ja uimapukukin ikivanha, Jumala ei koskaan luovuta.

Sanna Vähäkangas

vs. nuorisotyönohjaaja

